

[Ole Bjørn Kraft.]

at han har forbeholdt sig sin stilling til en række spørgsmål, til forhandlingerne i Kiel er afsluttet og vi derigennem kan få et klarere billede af, hvordan stillingen er på disse områder.

Statsministeren var så venlig at sige, at mine forslag med hensyn til regeringsdannelse og udvalg og andet var det naturligt at tage op i forfatningskommissionens underudvalg, og det er jeg naturligvis glad for, men jeg vil dog sige, at der er et af disse spørgsmål, som jeg under alle omstændigheder synes det var naturligt rent praktisk at tage op noget hurtigere. Det er ikke et principielt spørgsmål. Det er spørgsmålet, om det ikke er nødvendigt at give udenrigsministeren en hjælper, således at den arbejdsbyrde, der hviler så tungt på den nuværende udenrigsministers skuldre, kunne blive lettet. Forholdet er faktisk det, at der i den kommende tid vil blive stillet sådanne krav i henseende til internationale forhandlinger, at vi kan frygte for, at andre ting, som burde fremmes, ikke kan få den behandling, vi måtte ønske, bl. a. fordi udenrigsministeren er i udlandet. Jeg har indtryk af, at når der gik så forholdsvis lang tid efter rundbordskonferencen, inden der fra dansk side blev foretaget henvendelser, der kunne fremme f. eks. indkaldelsen af konferencen i Kiel, hang det sammen med, at udenrigsministeren i den tid var meget stærkt optaget af møder dels i De Forenede Nationers generalforsamling, dels i Marshallhjælpens forskellige udvalg. Derfor tror jeg, det ville være godt, om statsministeren ville overveje en eller anden form, således at vi kan have mere sikkerhed for, at tingene ikke bliver forsinket mere, end det er absolut nødvendigt.

Jeg skal dernæst vende mig til de bemærkninger, den højtærede finansminister og den højtærede handelsminister knyttede til de økonomiske betragtninger, jeg havde fremsat. Må jeg have lov til at sige til den højtærede handelsminister, at jeg tror, han ville have tjent sig selv bedre, om han havde undladt at anvende en så arrogant og overlegen tone, som han her benyttede. Jeg ved ikke, om talerne, som oppositionen har udarbejdet, kan siges at være mere omhyggelige end de taler, regeringens medlemmer her har holdt, men omhyggelighed er dog, når det kommer til stykket, vel ikke nogen synd. Jeg vil meget håbe, at handelsministeren i højere grad, end det var tilfældet i dag, omhyggeligt vil gennemgå sine taler, inden han går op på denne ta-

lerstol; havde han gjort det i dag, ville den have fået en meget alvorlig retouche. Men handelsministeren er jo heldigvis en ung mand. Det er en lykkelig alder at være i. Den har den fordel for det første, at man kan lære noget endnu, og dernæst at man jo også har håbet foran sig. Det var ganske øjensynligt, at handelsministeren, da han holdt den tale, følte sig næsten i en anden skikkelse; man havde fornemmelsen af, at her var det en kommende statsminister, der talte. Men så langt er ministeren jo ikke kommet endnu.

Den højtærede handelsminister sagde, at han ikke i oppositionens ordførertaler var stødt på nogen afgørende kritisk indvending mod den principielle linie i regeringens økonomiske politik. Rent bortset fra, om denne bedømmelse af talerne er rigtig, kunne det jo hænge sammen med, at regeringen simpelthen har afstået fra at føre nogen principiel økonomisk politik, og at det i hovedsagen har været oppositionens synspunkter, der har været retningsgivende under forhandlingerne. Jeg tror, at hvis man undersøger det lidt nærmere, vil man erkende, at således ligger det. Der er jo en milevid forskel på de foranstaltninger, den højtærede handelsminister har truffet i sin embedstid, og linien i det program, som den højtærede handelsminister som ung, begejstret og relativt uerfaren nationaløkonom i sine politiske barneår fremsatte for kun et par år siden i socialdemokratiets efterkrigstidsprogram. Når den højtærede handelsminister har afstået herfra, må man gå ud fra, at det er, fordi han ved, at han ikke kan få tilslutning til en sådan politik i dette høje ting. Det er vel ikke, fordi han har forladt sin principielle opfattelse. Man har jo i det mindste set, at det nu er blevet bebudet, at „Fremtidens Danmark“ skal fremkomme i et nyt oplag. Det bliver interessant at se, om det er blevet revideret (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det er det ikke!). Nej, det havde jeg heller ikke troet, men så må forklaringen altså ligge i det, jeg her har sagt, højtærede statsminister (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Rigtigt!).

Det må måske være mig tilladt at erindre om, at de store restriktive, principielle økonomiske love, som har været behandlet i dette høje ting i de halvandet år, vi har haft den nuværende regering, af regeringen er blevet fremsat til uforandret forlængelse, men at det takket være bl. a. det konservative folkepartis arbejde mod restriktionerne er lykkedes at få dem ændret ganske betydeligt og lempet på en